

Letnik II.

v lažnjivi obleki.

Štev. 14.

Izhaja v mesecu dvakrat, kedar ga je volja. — Veljá celo leto 2 gold. 40 kr., pol leta 1 gold. 20 kr., četrt leta 60 krajc. Posamezne številke se dobivajo po 10 kr. v Klerr-ovi bukvarnici na velikem trgu št. 313.

Nasledki slovenskih volitev

se že kažejo, „Brencelj“ se tedaj ni motil, ko Vam je prerokoval, da se boste kesali, če ga ne ubogate. Poslušajte tedaj.

Kljun, ves razkačen, da je v Novem mestu skož rešeto padel, ne bo napeljal železnice memo Novega mesta, timveč v geografski karti, katero namerja izdati, bo železna pot šla najmanj 3 milje od mesta, tedaj je Novo-meščani na zemljovidu ne bodo imeli, če bi se tudi v resnici mesta dotikala.

V Kamniku so obožali tisti gostilničarji, ki niso Gaustra volili, kajti Prhavec, kateri jih je popred obiskoval, je čisto izostal in zahaja zdaj le v tiste gostilnice, katerih posestniki niso Murnika volili; te gostilnice bodo tedaj prav hitro obogatele.

V Brežicah je del' Cott v sveti jezi, da je propal proti duhovniku, „zacopral“, da bodo odslej vse slovenske matere rodile le nemške sinove, tako, da ne bodo zamogle njihovega jezika razumeti.

V Ptujem se je zarotila ognjena straža, da bo gasila le takrat, kedar se kakemu nemškutarju možgani vnamejo. Ker se pa možgani le Slovincem zamorejo vneti, nemškutarjem pa ne, so Slovenci zdaj v veliki nevarnosti in brez pomoči, kajti tudi ljubljanska ognjena straža je bóje enako obljubo storila.

V Postojni pa bo, ker ni volila Muleja, rojen Antikrist, — če ne bo kje drugod. Gotovo pa je, da bodo postojnski psi do sodnega dne vedno le lajali, kakor tudi vipavski.

Le v Ljubljani in Kočevji so nasledki dobri, ker so voljeni nemškutarji. Vsled tega bo ko dozda v magistratih in drugih pisarnah vladal kuhinjski jezik (kuheltajč), Kočevje pa dobí vseučilišče v sladkem in milem kočevskem jeziku.

Se nekaj. „Brencelj“ je po natančnem popraševanju izvedel, da je mesec na Kranjskem zato mrknil, ker je večina kranjskega deželnega zbora slovenska. Ako bi

bila nemškutarska, bi ne bil mrknil mesec, ampak — „Slovenija“.

Vse te prikazni si dobro vtrdite v glavo in volite drugič rajši Turke ko Slovence.

Ponudba.

Podpisani odbor naznanja, da se mu je posrečilo, sestaviti popolnoma izurjeno mačjō godbo, katero priporoča slavnemu občinstvu, s pristavkom, da jo zamore vsak ali vso ali le v oddelkih dobiti za pristojno plačo, da se le nekaj ur prej oglasi pri podpisanem odboru.

Pogoji.

Slovesen koncert s 4 kotli in lončnim basom . . .	24 gold.
Večerna godba z renami, škafi in brlizganjem . . .	16 „
Stalnica (Ständchen) z rjoventjem in cviljenjem . . .	16 „
Mačnica s pišalkami in počeninimi lonci . . .	12 „
Čveteropisk (Quartett) s kravjimi rogovi . . .	8 „
Tercet z 2 rogama in niškami . . .	4 „
Sicer pa vsaka oseba polič žganja, da dobí glas, in če se naredí godba poslancu, se plača po vrhu še . . .	5 „
Če se gode Slovincu sploh . . .	3 „

Odbor kočevske mestne bande.

Nemirna novica.

Odbor za javni nered v Kočevji, kakor šlišimo iz znanega gotovega vira, pismeno sklicuje vse Kočevce, ki se klatijo, pomeranče, sardine in enako robo prodajajoči po svetu med Slovenci in Nemci, nazaj na dom. Iz tega se sme sklepati, da Kočevci zopet nekaj namerjajo, dasiravno se nam zagotavlja, da se sklicujejo le k javnim vajam mačje godbe, da bodo, kedar treba, že izurjeni v tej muziki se v vsakem obziru odlikovali.

Grajsinski ferboltar.

Per moj kokoš! Pasja vera! Tri sto medvedov! Koker da b' človek ne bil za družga, ko da se na njem probirajo flinte! Spet je vojska, per mej kokoš, pa nič klet.

Ja, vojska je, pa veste, zakaj? Men se samemu čudno zdi, da se Prajz in Francos za španjski tron lasata, k' ne bo imel nobeden nič od tega. Pa, da boste vedli ta prav uržah vojske, bom pa en mal delj nazaj pogledal.

Veste, tam na Španjskem nek — gospod baron so rekli, da je to tam, kjer so španjš muhe in španjš ror domá — se je foljk spuntal in pregnal kraljico; kralja ni mogel pregnat, k' ga tam ni blo. Polej so pa imel nekaj cajta tist republik, k' je regirenga brez cesarja al kralja. Pa že niso mogli živet brez kralja in so poslat tistga generala, k' je bil per njih gavpt, da naj gré pekljat po tujih hofih, če imajo kje kterga princa od več, da b' jim ga šenkal; kupit ga niso votli, k' se muja ne splača.

Tega generala — menda se mu reče Primk — so na vseh hofih v Boga ime poslali, samo Pišmark, k' je prajzovski minister, je imel enga odveč, menda se piše za Hosencalerja; tega mo je ponudil in Primk si ga je vštetal po pošt na Španjsko.

Tode Primk je naredil rajtengo brez birta. Ta birt je bil Napoljón, francozovski cesar, k' ga že vsak pozná. Ta je rekel: „Ne boš, Jaka!“ in je precej en rigelc porinil pred tiste vrata, k peljejo na Španjsko. Nič se ne vé, al je votel Napoljón kakšenga svojih odvečnikov na španjski tron posadit, al mu ni blo všeč, da bi Prajzi svoje prince na Španjsko šenkvali. Zato je pojerval, da more Prajs svojga princa, če ga je že na pošto dal, precej nazaj vzet; Prajs pa je menda rekel, da ga on ni šenkal in toko se nista mogla zastopit, pa je postál sem in tje špetir in na zadnje sta oba perjela za flinte.

To bo vojska! Déte šentaj, kaj mislite, da je to špas? Prajs ima nove gvare, k' se od zad bašejo in po dvejsetkrat v minuti streljajo; Francos ima pa še take špricovnce, ki kar kugle ven mečejo, koker da b' kofé mlel. Gospod baron so rekli, da so v cajtengah bral, da je Francos s takim špricovncem v 6 minutvah 300 konjskih mrh fental. Permaruha, ne votel bi pred tako špricovncem stat, raj se prec obesim.

Če b' imel jest kaj za govorit, bi rekel, da naj bo Estrajhar v ti batalji, k' ga nič ne briga, natural, to je, da naj se nič vmes ne meša. Ker ima take generale, k' so se že toko avscajhnal, je narbolj, da pusti une se ravfat, če ne, bi b'la vojska prekmal per kraj, sej veste, koko hitro so bli z Dalmatincem firtrek.

Permaruha! Mene naj bi postavli za generala, b' vidli, koko bi blo hitro vse per kraj. Jest b' jim pokazal! Enkrat bi tekkel sovražnik za nam, enkrat mi pred sovražnikom in potlej bi tist zmagal, kteri bolj teče. Jest bi toko tekkel, da bi še zajca vjel.

Pa dozdam se še v cajtengah nič kaj pravega ne bere. Firtbčen sem, al bo prehauptal Prajs al pa Francos. Men je vse glih, kter zmaga, jest nimam zoper nobenga kaj posebenga, men še nobeden ni kaše snedel. Če pa gré Estrajhar komu pomagat, bom pa mogel tud jest še anrukat, k' sem še per landber. Naj bo, se bomo pa vdarli, bomo vidli, kdo je bolj kerlc. Vse more hin bit, kder mi stara garda anrukamo.

Per mej kokoš! Tri sto medvedov! Če ne bodo Prajzi tekli, bom pa jest, ne odjenjam pa ne, per mej kokoš, pa nič klet!

• Pet krav za groš

ali:

Kako je Slovenec vjel nemškutarja.

Resnična dogodba.

Bilo je pred volitvami v deželni zbor. Nemškutarski sleparji so lovili po kmetih glasove za svoje kandidate, obrekovali Slovence in duhovne, črnili poprejšnje slovenske poslance in neutrudljivi vodo napeljevali na svoj mlin, a s prav slabim vspehom. Vendar je tje pa sem komu nemčurska zanjka ostala za vratam in pripravljen je bil, voliti nemškutarje.

Miha, bogat posestnik in krčmar, pri katerem je včasih memo se peljaje kak nemčur ali uradnik obvisel in ga z „gospodom“ častil (kmetje so mu sploh le rekli „Miha“, dasiravno je bil že v tretji latinski šoli „dritte“ vjel in študiranje potem na kol obesil), se je zlo hvalil s svojim „tajč pohrusten“ in se štel med „inteligencijo“, ker „kapital“ je že po očetu podedoval; tedaj se mu ni zdelo pristojno voliti Slovence, ker bi ljudje potem sodili, da on le slovenski jezik zná.

Nekega večera, bilo je tri dni pred volitvijo, prideta Jurko in Boštjan, tudi trdna kmeta, v njegovo gostilnico, se vsedeta za mizo in zahtevata bokal vina, se vé da boljšega.

Ančika, nježna hčerka krčmarja, se podviza in bokal stoji na mizi. Na to stopi v sobo Miha sam.

„Kuten tak“, pravi in se bliža mizi. „Bi gec?“

„Bigec ni naju nobeden“, pravi Jurko in nalije, „in tudi kut nimava, a vendar vzemite kozarec in pijte na zdravje slovenskih poslancev, ktere bomo volili. Šaj jih boste tudi Vi volili, se ve da.“

„Jaz? Jaz ne prej, da bo pet krav za groš“, zarenči Miha, a vendar vzame ponudeni kozarec in trči na zdravje Kranjcev.

„Naj živijo, saj so tudi Slovenci“, pravi Boštjan in izpije, potem nadaljuje: „Vi boste tedaj volili Slovence takrat, kedar bo pet krav za groš?“

„Da, takrat jih bom volil“, pravi krčmar odločno.

„Jurko, Vi ste priča, kaj je rekel.“

„In jaz tudi“, pravi Ančika, iskrena Slovenka, ktera je od daleč poslušala pogovor.

„Molči ti, ocvirk“, se zadere Miha, „vendar ostanem pri tem, kar sem rekel.“

„Dobro!“ dé Boštjan, „Vas bova prijela za besedo.“

Jurko in Boštjan izpijeta, potem odideta.

Dan volitve se napoči, Miha obleče dolge hlače in gosposko suknjo, kakor ob nedeljah, in se napravlja k odhodu na voliše. Le stoji „bagerl“ pred hišo, v katerem se hoče odpeljati, kar stopi Boštjan v sobo.

„Dobro jutro, Miha! Bom dobil že poliček vina?“

„Zakaj pa ne! Kam greste? Ne boste šli volit?“

„Mislim sem, a danes je somenj in ker mi primanjkuje piče, ženem nekaj živinčet v somenj.“

V tem hipu se odpro vrata in notri stopi Jurko, praznično oblečen.

„Dobro jutro! Polič boljšega“, veli in se vsede za mizo. „Kaj pa Vi, Boštjan, na vse zgodaj tukaj delate?“

„Na somanj grem.“

„Danes je volitev, ne veste tega?“

„Naj bo! Boste pa brez mene volili! Jaz imam važno delo, ženem nekaj živinčet na somenj.“

Ančika, prav mično praznično oblečena, prinese dva poliča.

„To se prav lepo vjame“, pravi Jurko, „tudi jaz sem se napotil na somenj; mislim nekaj živine kupiti. Prav nerad grem sicer, ker je danes volitev —“

Jurko se malo popraska, potem pravi: „Veste kaj, jaz sem kupec. Koliko Vam dam za onih pet krav, ktere Vaš pastir raynokat memo žene?“

„Hm! Čemu se bova dolgo pogojevala? Dajte mi groš, in Vaše so.“

Krčmar pri teh besedah kviško skoči.
„Oho, stojte! jaz dam za vsako 30 goldinarjev“, pravi hitro.

„Ej, Vam jih ne prodam, ker je Jurko kupec. Daste groš za pet krav, Jurko?“

„Dam ga, tu je roka. Miha, Vi ste priča“.

„Že veljá!“

Jurko vzame groš iz mošnjice in ga vrže na mizo, da se sliši cvenk. Krčmar debelo gleda, ne vé prav, je li živ ali mrtev. Ančika se jame na ves glas smejati, njej se posveti lučica v glavi.

„Hej, le sem, Miha, pimo „likof“ in potem gremo volit Slovence“, pravi Jurko. „Danes je po pet krav za groš, tedaj boste tudi Vi ko mož beseda volili Slovence“.

„Ne bo dal“, se togoti Miha, „to je sleparija, ne pravična kupčija, ker nič ne veljá“.

„Zakaj ne? Tu je kupec; tu groš in zunaj pet krav, pa jih idite gledat. Kupčija je poštena, tedaj morete tudi Vi biti mož beseda, če ne ste baba in ne možak“.

Miha se še nekaj obotavlja, a vse nič ne pomaga. Jurko in Boštjan ga dregata tako dolgo, da se vsi trije vsedejo na Mihov voz in se odpeljejo k volitvi, kjer Miha vpričo Boštjana in Jurkota voli Slovenca.

Ko pozneje sedé v gostilnici pri bokalú in pijó na zdravje izvoljenega poslanca, pravi Jurko:

„Veste kaj, Boštjan, jaz vendar-le s kravami nimam kam. Premislil sem si in Vam jih prodam nazaj. Koliko mi obljubite?“

„Groš za vseh pet“, pravi Boštjan.

„Že veljá, mož beseda“.

Boštjan izleče groš iz žepa in ga vrže na mizo rekoč: „Tu imate“.

Miha to vidivši strmi in spozná, da sta ga prav zvito vjela. A kar je volil, je volil, besede ne more nazaj vzeti, ker je že zapisana. Tedaj vzame klobuk, plača in se odpelje s kislim obrazom brez poslovenja.

Jurko in Miha se mu smejata.

„Zdaj pa še en bokal zavoljo dobre kupčije. Plačam ga jaz“, veli Boštjan.

„Jaz pa še enega“, pristavi Jurko, „ker ste krčmarja tako dobro na lastne limanice vjeli. Saj sem vedno mislil, da v Vaši koži kaj zvitega tiči. — Bog Vas živi!“

Pogovori.

Jože. Kaj misliš, na katero stran se bodo zasukali v sedanji vojski naši nemčurji, na francosko ali na prusko?

Jaka. To je pač lahko uginiti, saj že od nekdaj na prusko cikajo.

Jože. Tedaj misliš, da bodo s Prusi potegnili?

Jaka. Se vé da! Saj se uš prime rada tistega, ktere ga ima rada.

Jože. Pa tudi „Brencelj“.

Tine. Če v sedanji vojski zmaga Prus, potem so naši nemškutarji na konji.

Tone. Slabo zá-nje.

Tine. Zakaj slabo?

Tone. Zato, ker so tako omahljivi.

Jaka. Ljubljansko konstitucijsko društvo je sklenilo, da ostane v sedanjem boji Avstrija nepristranska, to je, da se ne meša nikakor v boj. Se ti ne zdi, da je to društvo jako jako predrzno, ker sklepa o zadevah celega cesarstva?

Tone. Ko sta se nekdanj vojskovala tiger in slon, so prepovedale mravlje oroslano (levu), da se ne sme vmes vtikati.

Jože. Bral sem, da bodo deželni zbori sklicani le v namen, da volijo poslance v dunajski državni zbor.

Tone. Če jih pa ne bodo hoteli voliti?

Jože. Jih bo volilo pa ljubljansko konšt. društvo, kajti stavim, kar hočeš, da ni enega med udi, kateri bi ne šel na Dunaj, če tudi peš ali po vseh štirih. Še Rudež iz Starega trga bi tje krevljaj.

Grozovita dogodka.

Čuj, o ljudstvo, kaj zgodilo,

Kaj se hud'ga pripetilo

Je v Ljubljani

Slabo znani.

Naj poslušá to ves svet

Zavzét.

V našem mestu je človeče,

K' po Slovencih blato meče,

Korel Dežman,

Znani Klešman,

Strahovito je grešil,

Moril.

On nemirno v postlji spava,

Bedro piščeta prebava,

Ki v kazini

Ga v družini

Znancev je na večer snel,

Ter šel.

Po navadi renegati

V stanu niso dobro spati.

V sredi spanja

Se mu sanja,

Da slovensk' ga po trebuh'

Tlač' duh.

Skoro nas junaški Korel

Straha v spanji bi obnored.

„Kje hudiča,

Sta li briča?

Kak' le pride k meni strah

Skoz pah?“

Korel hitro kviško skoči —

Skor napet mu trebuh počí —

In prikazen

Al' golazen

Hoče hitro pokončat' —

V „Tagblatt“.

Komaj prvo vrsto skuje,

Vgrizne nekaj ga še huje.

A zdaj jezno

Stvar nadležno

V ljuto roko svojo sprav',

Jo dav'.

Žej'n krvi jej vrat zavije,

Ga nedolžna kri oblije,

In po roki

Se široki

Curk' rudeči mu vlijó.

Strašno!

Hudodelca zdaj zagrabi

Roj razkačen, kri ga vabi.

To je klanje

In mečkanje!

Vsaka, ktera v njega skoč',

Je proč.

Ko neusmiljen'c jih podavi,

Ves krvav se v postljo spravi,

Hajti, zdajci

Mu po srajci

Pivcev novih maha roj.

Spet boj!

Spet začne se ljuto klanje;

Ni še čulo se z Dežmanje,

Da bi take

Krvi mlake

Stale na morišču b'le

Že kjé.

Korla vendar vest ne peče,

Da nedolžna kri tu teče;

Ko se vpeha,

Še le neha

Zleze v posteljo zopet

Se gret.

A gorjé mu! Zdaj duhovi,

Hčere in srdit' sinovi

Pokončanih

In zaklanih

Vsako noč pijó mu kri,

Če spí.

Korel zdaj ne more spati,

Ne sovražnic vseh poklati;

Nima spanja,

Se mu sanja,

Da poklani tož'ga rod

Povsod.

Nad Slovenci se maščuje,

Zabavljive članke kuje.

Kder mu grejo

Pod odejo

Roji lačni srkat kri,

To st'ri.

Nauk je ta, otroci zlati:

Če Vam ljubo, mirno spati,

Ne morite!

Raj' vbežite!

Če zadaviš tud' jih sto,

Kaj b' b'lo!

Če Vas bodo zarad sile

Sodni dan še c'ló tožile,

S čim li bote

Ve sirote

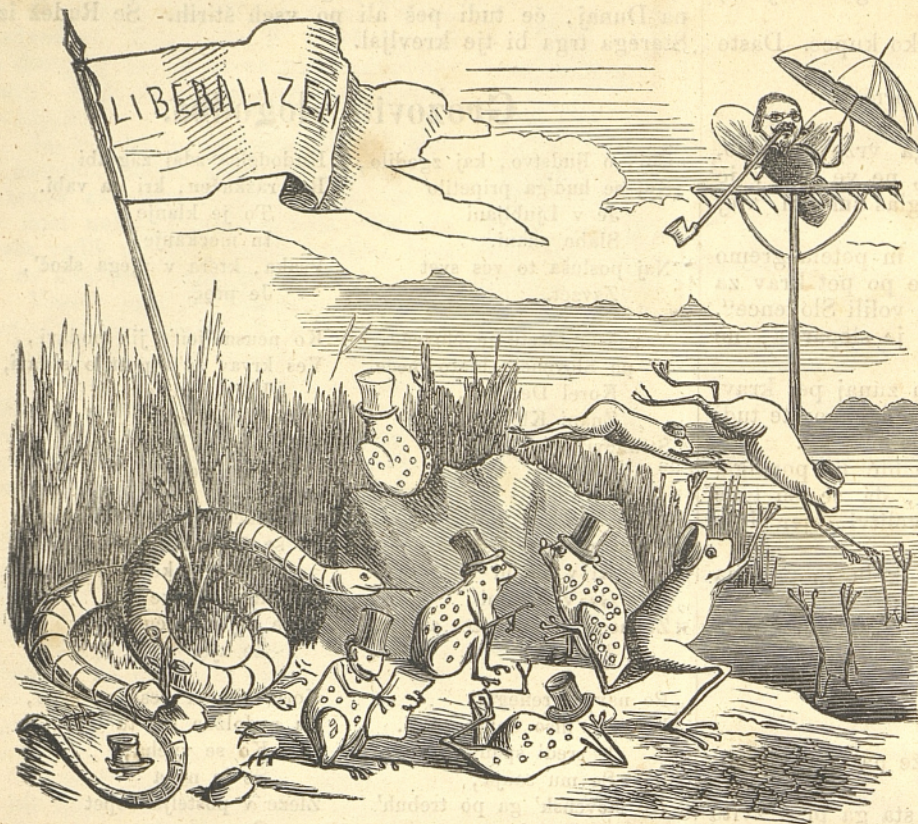
Zagovarjale se tam,

Ne znam!

Rešitev uganjke v šte. 13.

Pès tako teče, kakor „Tagblatt“ laže; ker namreč „Tagblatt“ tako laže, kakor pès teče.

Kača in žabe.

Bilo je pred volitvami. „Brencelj“, truden od vélicege agitiranja, vsede se na „proklete grablje“, da bi kadil pipo pravega turškega, kar zagleda unkraj bazarja čudno prikazen.

Tam leži lačna kača preže na žabe, ktere so se prekucvale in ragljale po varni vodi. Kača je piskala in rožljala po grmu, kar je zamogla, da bi pozornost žab na-se obrnila, a žabe ne verjamejo šumenji in se ne dajo zapeljati, da bi šle kačo gledat. Tedaj je kača že v nevarnosti, da glada pogine.

A kača je zvita žival. Misli si: „Ni vruga, da bi tih-le živalic ne prekanila! Saj je moja stara mati prekanila celó Evo“. Vtakne tedaj v zemljo dolgo preklo, natvezi na-njo pisano zastavo, da prav lepo v vetru frfrá. Ko žabe zapazijo to pisano óno, jo ogledujejo najprej od daleč, potem zlezejo iz vode in se bližajo, se vé da boječe, da bi, ko bi se prikazala kača, brž nazaj v vodo poskakale.

Nektere teh žab, starejši „špispurgarji“, se, ko kače nikjer ni videti, krog zastave brez straha vležejo, beró žabji „Tagblatt“ in se pomenkvajo, kaj bi neki ta lepa zastava pomenila; a druge, bolj pazljive in ne tako lahkovorne, gredó sicer ž njimi, pa vedno imajo oči obrnjene proti kotu, kjer je navadno tičala kača.

Kar plane hinavka iz skrivnega kota; žabe se prestrašijo, in one, ki so pazljivo gledale od daleč, poskačejo v vodo nazaj, one pa, ki se niso bale nobene nevarnosti in kači prišle skoro pod nos, niso zamogle uiti in tako so jih smeleli kačji zobjé.

„Brencelj“ pa si je v varni visočini za ušesa zapisal nauk te dogodbe in ko je pozneje čul izid volitev za deželne zборе po mestih, mu je prišla na misel zvita kača in lahkovorne „špispurgarske“ žabe.

!! Kuriozum !!

Kaj tacega pa še ne!!!

Le malo dni še za videti!!!

Znani Tagblattovi dopisnik izpod Triglava je poslal v Ljubljano na ogled fotografirano glavo tiste svinje, ktero je bil on na Brezjah oveh in staknil. Vidi se v magazinih, kjer hranijo stare in neprodane liste ljublj. „Tagblatt-a“. Da bi vse od večega do malega to resnično, pravo, čudno fotografirano svinjsko glavo zamoglo videti, je vstopnina prav nizko postavljena. Čisti dohodek je namenjen vstanovi, iz ktere bodo vlekli lačni „Tagblatt-ovi“ korespondenti iz dežele svoje remuneracije. Če že drugega ne, naj vsaj blagi namen obilne trume gledalcev skupaj privabi.

O volitvah.

„Rudáž,
Kam krevljaš?“ —
„V Blatno vas
Po par klobas,
Dobim da glas
Za Suppppana
In doktorja
Kalt'neggerja“.

Nemčurske gasilne straže popotnica.

(Poje se ko: „Naprej!“)

Mi smo gasilna straža
Nemčurskega rodú,
Slovenska nima vraža
Za nami nič sledú.
Z bokalom v desnici
Gasimo žejo si,
Prav slabo pri „šprici“,
Kder Šiška vas gorí.

Mi vsi znamo vlivat' vrlo
Pivo, vino v gladko grlo:
Ko pa pride z ognjam boj,
Takrat slabo je, o joj!
Ne poznamo „šprice, šlavha“,
Naj gasí ž njim kmečka mavha;
Kder pri nas v grlu gorí,
Takrat smo gasilci mi.

Bralcem!

Te dni izfrčí „Brencelj v kalendarjevi obleki“. Brez da bi se hvalil, je ta obleka sicer draga, a jako krasna, ker okinčana z **blizo 20 podobami**. Več zdaj „Brencelj“ ne pové, bo že videl vsak, kedar ga v roke dobí. Vkljub temu ne bo veljal več ko **25 krajcarjev** (brez pošt-nine) za naročnike „Brenceljna“, a **30 krajcarjev** za vsacega sploh, res malo, če se pomisli, da bo imel še čez 80 strani. Kdor ga je že plačal, ga bo dobil precej po pošti proti temu, da nam poštnino (6 kr.) pri priložnosti povrne. Pošiljal se bo tudi drugim naročnikom in kdor ga ne misli sprejeti, naj nam ga nazaj pošlje; plačali nam ga bodo že, če ne prej, pri ponovljenji naročnine za „Brenceljna“. „Brencelj“ vé, da so njegovi naročniki vsi od las do pêt poštenjaki, katerim sme še več upati ko 30 krajcarjev.

Pa vendar-le jih je še nekaj med tistimi, kteri „Brenceljnovoga“ davka za prvo polovico tekočega leta še do zdaj niso plačali. „Brencelj“ jih tedaj prijazno opomni, da naj se podvizajo s plačilom, če ne, jim bo poslal „Rešpehtarjovo kuharco“, ktera je ravno zdaj čisto brez „dinsta“, na „eksekucjon“.

„Brencelj“,

pobiralec davkov.